

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ, ΕΝ Τῇ Ι.Μ. ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ

*« Χάριν τὴν τοῦ πνεύματος, Αἰκατερίνα πανένδοξε,
ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ἐδέξω,
καθάρασα σεαυτὴν προθύμως διὰ πολιτείας,
καί λογισμῶ καρτερικῶ τὴν τῶν τυράννων ὄφρυν κατέσπασας ·
καί κάλλει τῷ τοῦ σώματος
τὴν ψυχικὴν ὠραιότητα θεοφρόνως ἀντέθηκας,
Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα »*

(Αἶνοι τοῦ Ὁρθρου, τροπάριον γ´).

Πανιερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Σινᾶ, Φαράν καί Ραιθώ καί Καθηγούμενε τῆς ἐπί τοῦ
θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ Ἱερᾶς Μονῆς **κ. Δαμιανέ,**

Πανιερώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Μονασταί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ τόσον πλουσίως ἐπιδαψιλευθεῖσα ἐπὶ τό ἅγιον
καί θεοβάδιστον τοῦτο Ὅρος Σινᾶ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετὰ φόβου καί τρόμου
ἱστάμεθα · ἡ χάρις αὕτη, λέγω, συνήθροισεν ἡμᾶς σήμερον εἰς πνευματικὴν
πανήγυριν καί εὐωχίαν. Καί ἡ εὐωχία αὕτη συνίσταται ἐν πρώτοις εἰς τὴν
θεωρίαν τοῦ φοβεροῦ Ὁρους τούτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ
τοῦ «Νόμου ποιητής» κατέβη ἐνώπιον τοῦ παλαιοῦ Ἰσραὴλ ἐν **«ὄρει κεκαυμένῳ πυρί
καί γνόφῳ καί σκότῳ καί θυέλλῃ καί σάλπιγγος ἤχῳ καί φωνῇ ρημάτων» (Ἐβρ. 12,
18έ),** ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τελεσιουργεῖται νῦν ἡ θεία Εὐχαριστία χάριν τοῦ
νέου Ἰσραὴλ, πολὺ περισσότερον φοβερωτέρα, ἀλλὰ καί φιλανθρωποτέρα, ἡ ὁποία
καταλάμπει πλέον οὐχί τό πρόσωπον Μωϋσέως ἐν δόξῃ, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς καί τὰ
σώματα τῶν καλῶς αὐτῇ προσερχομένων μετὰ φόβου θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης.
Συνίσταται δ' ἔτι ἡ πανήγυρις αὕτη εἰς τὴν μετ' ἀλλήλων συνάντησιν, τῶν ἐν
τῷ Ἁγίῳ Ὁρει Σιών καί τῷ θεοβαδίστῳ Ὁρει Σινᾶ ὑποτεταγμένων ἐν ἀγάπῃ καί
ἐνότητι τῷ τοῦ Κυρίου ζυγῷ, κατ' ἔθος παλαιότατον τῶν πάλαι ἁγίων Πατέρων
ἡμῶν, συχνάκις προσκυνούντων ἀμφοτέρους τούς Ἁγιωτάτους τούτους Τόπους πρὸς
ἀρυσμόν εὐλογίας καί χάριτος.

Ἐάν, ὅμως, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀμυδρῶς ἐπεφοίτα ἐπὶ τόν παλαιόν
Ἰσραὴλ καί δὴ τούς θεοφόρους Προφήτας, τανῦν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν
σφραγισθεῖσαν δι' Αἵματος τοῦ ἀμώμου Ἄμνοῦ καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

ἐνιδρύεται μονίμως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀσκητῶν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐστὶ φανερόν καὶ εἰς τὸ εὐωδιάζον σκῆνωμα τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, τὸ διατηρούμενον ἄφθορον ἐπὶ ὅλους δεκαεπτὰ αἰῶνας. Οὕτω, τὸ ἄκτιστον θεϊκόν Φῶς τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως, τὸ ἀποκαλυφθέν ἐπὶ τῶν ὁρέων Σινᾶ καὶ θαβῶρ εἰς τοὺς κεκαθαρμένους λάτρεις τῆς Ἁγίας Τριάδος, πρότερον μὲν ὡς Φῶς τοῦ ἀσάρκου Λόγου, ὕστερον δὲ καὶ ὡς Φῶς τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Χριστοῦ καὶ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, πιστοποιεῖ τὴν ἐν τοῖς Χριστιανοῖς ἐνοίκησιν αὐτοῦ, διὰ τῶν ὑπερφυῶς τελουμένων θαυμάτων διὰ τῶν σεπτῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων.

Ἡ ἱερά ὑμνογραφία καὶ δὴ ὁ ἱερός ὕμνος τὸν ὁποῖον προετάξαμεν ὡς κεφαλίδα, ἐκτίθησι τὴν τῆς ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐμπειρίαν περὶ τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ Ἅγιοι ἔφθασαν εἰς τὴν ὁμοίωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἂν καὶ φαινομενικῶς ἠκολούθησαν διαφόρους δρόμους. Ἡ παρουσία τοῦ κεχαριτωμένου σκῆνους τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀντλοῦμεν πολλαπλὴν εὐλογίαν ψυχῶν καὶ σωμάτων, δὲν παραπέμπει ἡμᾶς μόνον εἰς τὴν χαρίτωσιν τοῦ προσώπου τοῦ Μωϋσέως, τοῦ λάμπαντος ὑπερφυῶς ἐν τῇ ἀκτίστῃ τῆς Ἁγίας Τριάδος δόξῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ὁδὸν τοῦ Σταυροῦ, ἡ ὁποία ἐνώνει ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοὺς Χριστιανούς μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Μυστηρίων καὶ διὰ τῆς τηρήσεως τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν. Λέγομεν τοῦτο, διότι καθὼς ὁ Μωϋσῆς ἐγνώρισε τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγκατέλιπε τὰ πάντα χάριν αὐτοῦ, **«μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ»** (Ἐβρ. 11, 26), καθὼς μᾶς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, οὕτω καὶ ἡ Ἁγία Αἰκατερίνα ἐγκατέλιπε τὰ πάντα χάριν τοῦ Χριστοῦ, πλοῦτον, περίφημον ὠραιότητα καὶ, πλεον πάντων, τὴν πολλὴν αὐτῆς σοφίαν καὶ ἀνέλαβε τὸν ἐλαφρόν τοῦ Χριστοῦ ζυγόν μεθ' ὑπομονῆς **«λογισμῶ καρτερικῶ»**. Καὶ ὁ Χριστός, ὁ ἀγαπῶν ἡμᾶς ὑπερφυῶς, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν, ἀναλόγως τῆς ἀγάπης καὶ τῶν θυσιῶν αὐτῆς, τὴν γνῶσιν τῆς αἰωνίου Ἀληθείας, διὰ τῆς ὁποίας κατετρόπωσε τὴν μωρὰν σοφίαν τῶν Ἑλλήνων σοφῶν καὶ εἴλκυσεν αὐτούς εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ἀγιότητος· ἔδωκεν ἐπίσης εἰς αὐτὴν κάλλος ἀμάραντον ἱεροῦ καὶ παρθενικοῦ σκηνώματος, ἀδιαφθόρου μένοντος, χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐδωρήσατο εἰς τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίναν καὶ **«θησαυρόν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς»** (Λουκ. 12, 33) διὰ τῆς χάριτος τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνόλου ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Εὐχαριστοῦμεν τῇ ὑμετέρᾳ Πανιερότητι διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς διατρέψασιν τοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀρρήκτου ἐκκλησιαστικοῦ δεσμοῦ ἀμοιβαίας ἀγάπης, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ, Φαράν καὶ Ραϊθῶ καὶ τῆς κατ' αὐτὴν σεπτῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος, πρὸς τὴν πνευματικὴν τροφὴν ὑμῶν καὶ μητέρα, Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων· προσέτι, διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἡμῶν Μετριότητα καὶ τὰ τίμια μέλη τῆς Συνοδείας Ἡμῶν προσγενομένην υἱικὴν καὶ φιλοπάτορα ὑποδοχὴν.

Εὐχόμεθα ὀλοψύχως, ὅπως αἱ πρεσβεῖαι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, διὰ μεσιτειῶν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἀφλέκτου καὶ ἐμψύχου Βάτου, τῆς ἐνθάδε τῷ Μωϋσῇ προτυπωθείσης, διὰ τῆς καιομένης καὶ μὴ καταφλεγόμενης ἀψύχου τοιαύτης, ἐνισχύουν πάντοτε τὴν ὑμετέραν Πανιερότητα σὺν τῇ περὶ αὐτὴν Συνοδείᾳ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς παρισταμένους, εἰς τὴν ἀνηφορικὴν ἀλλὰ καὶ θεοπτικὴν πορείαν τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἀπεικονίζει ὁ ἀνωφερής, ἀλλ' οὐρανοδρόμος οὗτος τόπος. Ἀμήν.